

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 28 de març del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats Sr. Carles CRUZ MORATONES i Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data de registre 28-07-2016, el Sr. J. L. O.M. va presentar demanda laboral en reclamació de quantitat en contra de la societat XXX SL, (XXX), demanant la seva condemna a satisfer-li en concepte d'indemnització per acomiadament fet en forma indeguda i improcedent l'import de 78.679,97.-euros (portat a 83.527,10.-euros en l'escrit de conclusions), el tot a cotitzar a la CASS, més els interessos legals a partir de la contesta a la demanda i les costes processals causades, inclosos honoraris d'advocat, de procurador i de pèrit.

II.- La representació processal de la societat demandada es va oposar a la demanda sol·licitant la seva íntegra desestimació i la imposició de totes les costes processals al demandant.

III.- El Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 18-10-2018, decidint desestimar íntegrament la demanda i imposar les costes al demandant.

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. J. L. O. M. demanant la seva revocació i que es dictés una nova estimant íntegrament les seves pretensions i condemnant a la contrapart a pagar totes les costes d'ambdues instàncies.

La representació processal de la societat XXX SL, demana la confirmació íntegra de la sentència d'instància amb imposició al recurrent de les costes d'aquest alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat que el Sr. J. L. O. M. i el Sr. J.R. A. són socis de la societat XXX SL (XXX).

Aquesta societat fundada l'any 2002 té com a objecte essencial l'explotació de perruqueries i la comercialització de productes en relació.

L'any 2012, el seu capital es va repartir entre dos socis a raó del 51% al Sr. J. R. (el seu soci fundador) i del 49% al Sr. O., essent el Sr. R. el seu administrador únic des del 2009.

Apareix que al mes de novembre del 2014, i trobant-se el Sr. R. ingressat a la clínica del Pilar després d'haver patit un greu accident de circulació, aquest darrer, en nom personal i en nom de la societat XXX, va atorgar poders al Sr. O. per a representar i administrar la societat XXX i per a constituir la societat XXX.

Efectivament, ha quedat acreditat que també apareixen com a socis a igualtat de parts en la societat XXX fundada al desembre del 2014 i que té el mateix objecte que la primera societat, essent el Sr. O. el seu administrador únic des de l'inici.

Paral·lelament, des del mes de febrer del 2011, el Sr. J. L. O. M. era assalariat per la societat XXX en qualitat de Director, malgrat indicar en la seva confessió en judici que només era un gerent.

Aquesta relació laboral es va extingir com a conseqüència del seu acomiadament disciplinari mitjançant carta del 27-06-2016 remesa el mateix dia a les 12:30, que diu :

"...a) En data 4 d'abril del 2016, vàreu sol·licitar prop de l'entitat XXX la baixa de l'administrador únic de la societat XXX, Sr. J. R. A. i de la comptable Sra. M. E. G. com a persones amb signatura autoritzada en el compte núm. XXX, titularitat de la societat.

Igualment en la mateixa data vàreu intentar la mateixa operació al compte que la societat XXX té obert a l'entitat XXX, SAU núm. XXX

Malgrat les entitats bancàries referides no van donar curs a la vostra petició, per manca d'apoderament suficient i lògica de la petició, dites actuacions constitueixen un acte de deslleialtat i un evident abús de confiança de l'article 104.2

del Codi de Relacions Laborals, ja que preteníeu desapoderar a l'administrador únic de la societat enfront a les entitats bancàries; sense que dita actuació tingui cap motivació, correspongui a les vostres atribucions, sense haver rebut cap instrucció a l'efecte i sense haver donat cap explicació respecte la intencionalitat de dita actuació.

b) A més, de l'anàlisi dels contractes atorgats entre les societats XXX i XXX, SL de dates 12 de desembre del 2014 (contracte comercial) i 17 de desembre del 2015 (contracte de gestió empresarial) en resulta respecte els mateixos que:

- Els referits contractes han estat signats per vostè, tant en representació de la societat XXX com de la societat XXX, en un clar supòsit d'auto contractació, fent constar a l'enoms que en tots ells manifesteu actuar per compte de XXX com a Administrador Únic, fet que resulta una falsedat, ja que l'Administrador Únic és el Sr. J. R.A. i vostè n'és el director.

- Ultra no tenir instruccions de l'Administrador Únic de la societat XXX per l'atorgament d'aitals contractes, del "contracte comercial" en resulta un clar perjudici per a aquesta societat ja que dels mateixos se'n deriva l'obligació d'adquirir productes a la societat XXX respecte d'algunes marques i productes dels que la societat ja disposava de representació al Principat i amb els ràpels a favor deXXX tot amb pur benefici d'aquesta i perjudici de la societat.

- A més, es té el convenciment que els referits contractes han estat redactats i signats recentment, una vegada se us han exigit explicacions, i per donar suport a posteriori de les actuacions, les quals resultaven altament perjudicials econòmicament per XXX.

En conseqüència la redacció i signatura de dits contractes, en clar conflicte d'interessos, i amb un ús inadequat dels poders, constitueix novament un acte de deslleialtat i un evident abús de confiança de l'article 104.2 del Codi de Relacions Laborals, al enoms que també ha significat un perjudici per a l'empresa de l'article 104.10 del mateix cos legal.

c) D'altra banda, s'ha detectat que en la vostra doble condició de Director de XXX i administrador únic de la societat XXX, heu adquirit producte a proveïdors per aquesta segona societat, però ordenant els pagaments corresponents contra els comptes de la primera, actuant novament amb deslleialtat i abús de confiança i en clar perjudici de la societat que us abona el salari, i en benefici de la dita societat XXX on ostenteu el càrrec d'Administrador únic.

d) Igualment s'ha detectat que com a director de la societat XXX heu realitzat altres gestions comercials clarament perjudicials per a la mateixa en favor, novament, de la societat XXX, traspasant el marge obtingut per XXX en vendes a tercers a favor de dita societat.

A tall d'exemple, i sense perjudici d'altres operacions que es puguin detectar, les vendes realitzades per XXX al client "XXX" per import de 53.824,75.-€ haguessin deixat un marge comercial per XXX de 22.163,40.-€. Fora de tota lògica dit marge comercial va ser traspassat, per instruccions seves a la societat XXX a través de l'emissió d'un abonament en concepte de bonificacions. Per tant, el marge obtingut per XXX de les relacions comercials amb aquest client ha estat de zero euros.

Pren especial gravetat el fet que aquest tipus de venda s'ha fet a clients incomplint el canal de venda oficial imposat pels proveïdors que no permet la venda

d'aquests productes a negocis que no siguin del sector, el que podria comportar greus perjudicis a XXX cas que els proveïdors cancel·lessin el compte per aital motiu.

e) D'altra banda, en data 26 de maig del 2016, malgrat l'administrador únic de XXX, SL el Sr. J. R. havia ordenat dies abans el no lliurament de cap producte del magatzem a cap centre o saló de perruqueria en motiu de la realització d'inventari i tenint vostè ple coneixement d'aquesta ordre, va contravenir-la i va procedir a retirar productes imposant la seva condició de Director davant el personal del magatzem que tenia instruccions expressess de no lliurar-lo. I el que resulta més greu és que dit material fou lliurat per vostè al negoci XXX, titularitat del qual és, novament, la societat XXX.

De la mateixa manera us heu negat o heu obviat lliurar a l'Administrador de la societat diferent documentació de la societat que obrava en el vostre poder, i informació específica sol·licitada, concretament:

- Llibre d'actes de la societat.*
  - Els vostres contractes laborals.*
  - Relació de descomptes practicats i ràpels repercutits en 2014, 2015 i 2016 des de XXX a tots els salons del grup XXX (XXX, XXX, XXX i XXX).*
  - Les condicions de descompte i ràpels detallats de totes les marques del grup XX amb XXXi contracte signat per al 2016.*
  - Els imports de facturació bruta, neta, dates i imports cobrats i per cobrar i si la societat XXX ha cobrat els ràpels del 2015 de tots els proveïdors.*
  - Llistat de marques i contactes de tots els proveïdors amb què ha negociat i condicions generals (i contractes originals) que serveixen producte a XXX.*
  - Ubicació física de la documentació contractual amb proveïdors i arrendadors de XXX.*
  - Ubicació física de la documentació comptable del 2014, 2015 i 2016 de XXX*
- Dita actuació suposa novament un acte de deslleialtat i abús de confiança i un incompliment de les ordres i les instruccions de l'empresa o del personal delegat de l'empresa, en l'exercici regular de les seves facultats directives.*

Dita actuació, juntament amb altres, constitueix una falta molt greu de l'article 104.3 del Codi de relacions laborals, i tanmateix constitueix falta greu, per la seva reiteració de l'article 103.5 del Codi ; que a més provoca un perjudici per l'empresa al no gestionar el seu dia a dia amb ple coneixement de la situació comercial i laboral.”.

El tribunal va jutjar d'una banda que l'acomiadament no es podia considerar com a fet en forma indeguda, i d'altra banda que no eren constituïdes les faltes dels articles 103.5, 104.3 i 104.10 del Codi de relacions laborals però sí que ho era la de l'article 104.2.

II.- El primer aspecte del recurs de la part assalariada concerneix la forma de l'acomiadament. Argumenta en resum que se'l va acomiadar de forma immediata i fulminant el 27-06-2016, quan es trobava encara de baixa

mèdica, fet reconegut per la Batlle en la sentència, però això és il·legal i prohibit per la jurisprudència ; que no es tracta de si l'empresa actuà o no amb precipitació com diu la sentència, sinó que es tracta de si va actuar legalment i que el treballador tenia dret a reincorporar-se a la feina el dia en que es trobes d'alta mèdica, i un cop reincorporat, si l'empresa volia acomiadar-lo, aleshores tenia dret a fer-ho d'acord amb la llei. Afegeix finalment que la consideració de la Batlle, respecte a la suposada voluntat de l'empresa de que l'acomiadament havia de prendre efecte el dia 28, i això en atenció a uns suposats "actes propis" de l'empresa, per haver liquidat aquests havers laborals fins el 27 de juny i donar de baixa el treballador el dia 1 de juliol, manca de tot sentit, ja que és acreditat, i no una interpretació d'una suposada voluntat, que l'empresari mitjançant la carta, va acomiadar el treballador a comptar de dita carta.

Cal en primer lloc precisar que el demandant ha sostingut que el comiat s'havia practicat en forma indeguda pel fet d'haver-se consumat quan es trobava de baixa mèdica. En aquesta alçada insisteix sobre el fet que es tractaria d'un comiat "il·legal".

No obstant això, la seva demanda és de condemnar a la societat defenent al pagament d'una indemnització de l'article 98 del Codi de relacions laborals.

Aquest article disposa que l'acomiadament fet en forma indeguda, l'acomiadament improcedent i l'acomiadament injustificat comporten, una indemnització a la persona treballadora.

Per tant, es tracta de dir si l'acomiadament es pot qualificar com a practicat en forma indeguda o com improcedent o com injustificat.

Pel que fa a les formes de l'acomiadament disciplinari, aquestes venen regulades pels articles 94 i 106, i han donat lloc a moltes sentències per a precisar i recordar els principis aplicables (veure a títol d'exemple la TSJC 139/15 del 20-12-2016).

En el present cas, constatem que la carta d'acomiadament és clara, exposa uns fets precisos, detallats i situats en el temps, i que exposa en què els fets reprotxats corresponen a unes faltes molt greus. Per tant no presenta cap defecte intrínsec.

Pel que fa a la qüestió del moment de la notificació, no és controvertit que la carta suara reproduïda fou lliurada al Sr. O. el 27-06-2016 a les 12:30, quan es va presentar a l'empresa per portar la seva alta mèdica amb efectes al 28-06-2016, i que per tant al moment de remetre la carta, l'assalariat encara es trobava de baixa mèdica.

Però aquest fet no comporta les conseqüències que el demandant li vol donar.

En efecte, si bé és cert que no es pot acomiadar un assalariat durant la seva baixa mèdica per raó de les absències provocades per la mateixa (supòsit de les dues sentències citades per la part apel·lant) a condició que l'empresari sigui degudament informat de dita baixa, també és cert que sempre es va jutjar que la suspensió per baixa mèdica no posa fi a l'eficàcia del contracte de treball, sinó que només suspèn la seva execució, totalment o parcialment segons el cas, però el contracte roman vigent durant la suspensió, les parts queden sempre lligades convencionalment, i cada part pot resoldre aquesta relació laboral en qualsevol moment, sempre que sigui amb el respecte de les disposicions legals.

Així, una cosa és decidir l'acomiadament i una altra notificar-lo de manera conforme a llei. Donat que la suspensió de l'article 35 no suspèn el termini de prescripció de les faltes disciplinàries, la notificació s'ha de fer abans de la finalització del referit termini i la suspensió del contracte laboral no fa ni jurídicament ni materialment impossible la comunicació del comiat disciplinari encara que el mateix no pot desplegar els seus efectes fins al final de la baixa.

El fet que el treballador es trobi en situació d'incapacitat per a treballar comporta la suspensió de les obligacions contractuals respectives de les parts però no impedeix l'exercici d'un procediment sancionador per una falta disciplinària comesa abans de la suspensió i que no té relació amb la baixa en curs.

Per tant, en el present cas, on l'assalariat es va presentar a l'empresa per informar de la seva alta a partir de l'endemà, res impedia la remesa de la carta que es va datar del mateix dia, amb el benentès que el comiat no podia produir cap efecte fins a l'endemà. Dit d'una altra manera, l'empresa no estava obligada a esperar fins al moment de la reincorporació efectiva per notificar el comiat.

Això no és incompatible amb el fet que la carta menciona que l'acomiadament es qualifica d'immediat (és a dir que no comporta cap període de preavis al benefici de l'assalariat) puix justament, per l'efecte de la suspensió legal, aquest efecte de l'acomiadament disciplinari es troba ajornat fins al moment del final de la baixa.

De fet, res permet considerar que l'empresa ha pretès fer efectiva la resolució de la relació laboral amb efectes al dia 27 de juny quan el contrari, no va liquidar dita relació fins al dia 27 inclòs i va donar el Sr. O. de baixa a la CASS el 01-07-2016. És en aquest sentit que s'han d'entendre les consideracions del Tribunal al respecte.

Per consegüent, s'ha de confirmar la conclusió del tribunal que l'acomiadament no es podia considerar com a fet en forma indeguda.

III.- Sobre el fons de l'acomiadament, la representació processal del Sr. O. considera que el tribunal no ha realitzat una adequada valoració de la prova, admetent l'existència de les causes d'acomiadament al·legades per l'empresari de manera contrària a dret.

Sosté al respecte, de manera substancial, que el Batlle no ha tingut en consideració que el veritable motiu de l'acomiadament són el deteriorament de la relació personal i professional entre el demandant i el Sr. R. i l'assetjament personal i professional del que el Sr. O. va ser objecte en els darrers mesos de relació laboral, per part del Sr. R., que el van portar a caure de baixa mèdica per crisis d'ansietat.

Defensa que les suposades actuacions del Sr. O. prop de dues entitats bancàries del Principat no queden degudament acreditades i que per tant, no es pot considerar acreditada l'existència de la causa d'acomiadament a).

D'altra banda argüeix, pel que fa a les causes b) c) i d) de la carta d'acomiadament, que el Batlle no ha tingut en compte totes les circumstàncies acreditades a la causa en particular que les societats XXX i XXX són propietat en gairebé la mateixa proporció dels Srs. R. i O., i que les mateixes estaven íntimament relacionades en tots els aspectes, i que per tant, perjudicar una en benefici de l'altra no té cap sentit, per que afecta a ambdós socis per igual, en contra del que pretén l'adversa ; que és totalment inversemblant que el Sr. R. no tingués coneixement de l'operativa entre les societats, quan tota l'operativa comptable era duta a terme per la seva persona de confiança, la Sra. E., i que l'únic proveïdor que va cancel·lar un contracte fou XXX en referència a la marca XXX i que aquest fet és imputable al Sr. R. i no al Sr. O.

Recordarem que pertany a l'empresari provar la realitat de la falta que invoca com a fonament del comiat disciplinari que ha practicat, i demostrar que la falta comesa correspon a una falta tipificada com a molt greu.

En el nostre cas, l'article 104.2 del Codi de relacions laborals disposa que constitueix una falta molt greu :

“Actuar amb frau, deslleialtat o abús de confiança en les gestions encomanades, així com en el tracte amb els altres treballadors o qualsevol altra persona al servei de l'empresa en relació de treball amb aquesta, o fer en les instal·lacions de l'empresa negociacions de comerç o indústria per compte propi o d'una altra persona sense l'autorització expressa de l'empresa.”.

Com ho vam jutjar en la nostra sentència TSJC 082/18 del 29-05-2018:

“El frau, la deslleialtat i l’abús de confiança són conceptes específics d’un gènere comú, que fa referència al deure del treballador a l’hora de guardar fidelitat a l’empresa, complint els deures que imposa el servei amb zel, probitat i bona fe a fi de no defraudar els interessos del patró ni la confiança que aquest ha dipositat en mans del treballador.”.

Pel que fa a la deslleialtat, la mateixa es fonamenta sobre les obligacions de bona fe i lleialtat que han de guiar l’assalariat en el desenvolupament de les seves tasques laborals. De fet, l’article 48 disposa que durant l’execució del contracte la persona treballadora ha de guardar fidelitat a l’empresa i no competir-hi ni directament ni treballant per a una altra empresa del mateix ram d’activitat, llevat d’autorització expressa.

Quant a l’existència d’un perjudici per l’empresa, sempre la jurisprudència de la Sala ha indicat que, de manera general, els comportaments enumerats en l’article 104.2 suposaven demostrar que s’han fet amb una certa intenció de perjudicar a l’empresa o corresponen a un comportament dolós.

Ara bé, no és cert que el tribunal no hauria valorat correctament les proves, i no compartim la interpretació dels fets que defèn la part apel·lant.

En efecte, no ha quedat acreditat que el motiu de l’acomiadament seria únicament la desavinença apareguda entre els dos socis, que fins i tot va desembocar sobre una querella criminal per part del Sr. R. i de la societat XXX, sinó el comportament del Sr. O. en la seva qualitat de director assalariat de XXX.

És evident que s’ha de tenir present la peculiaritat del cas que l’assalariat és també soci de les societats concernides. Això permet entendre en quin marc i en quines circumstàncies es van produir els fets reprotxats. Però el que es jutja ara és de dir si, com a assalariat de la societat XXX, el Sr. O. a mancat als seus deures laborals envers l’empresa, en particular el de lleialtat.

D’aquest punt de vista, no podria invocar la seva qualitat de soci d’ambdues societats per intentar justificar una manca de lleialtat al perjudici de l’empresa que l’assalaria.

D’altra banda, l’assetjament denunciat no queda provat. L’assetjament es pot definir com un comportament imputable a l’empresa i que atempta greument contra la dignitat i la salut del treballador, ja sigui pel desprestigi causat a la pròpia persona, sigui pel descrèdit a la seva feina.

En el nostre cas, si bé en el dia a dia dels negocis, les dues qualitats de soci i de director assalariat es confonen fins a un cert punt, no obstant això, els correus enviats pel Sr. R. no revesteixen cap caràcter abusiu i

apareixen més en relació amb l'intent reiterat per aquest darrer d'obtenir aclariments del Sr. O. sobre la gestió de les societats que en relació a una intervenció en qualitat d'empresari en front del seu assalariat, el qual, de fet, no ha presentat cap desistiment justificat per raó d'un invocat assetjament.

IV.- Pel que fa als fets reprotxats, constatem amb la instància que l'empresari ha pogut demostrar un conjunt d'actuacions imputables al Sr. O. i constitutius d'un comportament deslleial en el sentit de l'article 104.2.

En primer lloc, ha quedat acreditat a través de la certificació bancària emesa que en data 04-04-2016, que el Sr. O. va sol·licitar la baixa del Sr. J. R. A. i de la Sra. M.E. com a persones amb signatures autoritzades pel compte titularitat de la societat XXX prop de l'entitat XXX però que no es va donar lloc a dita petició perquè es va considerar que el sol·licitant no disposava de les facultats necessàries.

Si bé l'agent sosté que es tractaria d'un error del banc o d'una confusió, i que només va sol·licitar la baixa de la comptable, la Sra. E., la certificació del banc és molt clara en indicar que la petició de baixa concernia també el Sr. R., sia el soci majoritari i administrador únic. A més, la Sra. M. E. G., comptable de la societat, confirma la realitat del fet reprotxat ja que va declarar, d'una part, que havia rebut la trucada telefònica d'una tal Vanessa, gestora del compte, per informar-la i d'altra part, que el propi Sr. O. li havia reconegut aquests fets.

Pel que fa a l'entitat XXX és cert que aquesta ha emès el mateix dia dos correus *a priori* contradictoris ja que en el primer indica que no li consta cap compte obert al nom de XXX, del Sr. O. o del Sr. R., quan en el segon indica que li consta que el Sr. O. era apoderat entre el 28-11-2014 i el 06-05-2016 de dos comptes titularitat de la societat XXX.

Però aquesta contradicció aparent no té cap conseqüència ja que és un fet acreditat en autes que efectivament dita societat defenent tenia uns comptes oberts prop d'aquesta entitat bancària.

També és cert que la referida entitat ha indicat que no li constava cap petició escrita del Sr. O. per tal de donar de baixa al Sr. R..

Però, una altra vegada, el testimoniatge de la comptable permet confirmar la realitat del fet puix explica, que a més del reconeixement per part del Sr. O., se'n va assabentar amb posterioritat a l'intent prop de XXX

Així les coses, s'ha de compartir la conclusió del tribunal que el fet pel el director de la societat, excedint les seves funcions i sense disposar de la deguda autorització a l'efecte, d'intentar de donar de baixa al legítim administrador únic i a la comptable de la societat constitueix un acte de deslleialtat perjudicial per l'empresa.

En segon lloc, s'ha establert que el Sr. O. ha organitzat una gestió perjudicial a la societat XXX sense que cap element d'Autes permeti considerar que ho ha fet amb el coneixement del Sr. R.

Així, el Sr. O., actuant com a administrador únic de XXX i com a administrador únic de XXX (sense mencionar en el document que és en virtut dels poders atorgats al novembre del 2014 que podria actuar al lloc del Sr. R.) va formalitzar un contracte comercial en data 12-12-2014, a través del qual les parts van atorgar que la societat XXX vendria a la societat XXX productes de certes marques acordant un percentatge de ràpel per cada marca a facturar anualment per la societat XXX "a favor" de la societat XXX.

També, el Sr. O., en les mateixes qualitats, va formalitzar un altre contracte comercial, igualment en data 14-12-2014, i a través del qual les parts van atorgar que la societat XXX vendria a la societat XXX, amb la precisió que aquesta darrera explota un comerç anomenant "XXX" (quan, de manera estranya, no és negat que dit negoci només es va crear en març del 2015), productes de certes marques acordant un percentatge de ràpel per cada marca a facturar anualment per la societat XXX "a favor" de la societat XXX.

Finalment, el Sr. O., sempre actuant com a administrador únic de XXX i com a administrador únic de XXX, va formalitzar un contracte en data 17-12-2015 "de gestió empresarial" mitjançant el qual XXX va proposar els seus serveis de gestió a XXX.

Ara bé, de l'informe sobre procediments acordats establert per la Sra. P. a petició del Sr. R., ratificat per aquesta en seu judicial, i citat en detall per la sentència recorreguda, s'entén que aquests contractes revelen un conflicte d'interessos entre les dues societats al perjudici de XXX ja que aquesta darrera es va veure obligada a comprar a XXX uns productes, en exclusivitat i en violació dels contractes firmats amb proveïdors, tot obligant-la a vendre-li d'altres productes, i que fruit d'aquest muntatge XXX ha obligat a XXX a recomprar la totalitat de les seves compres mentre que XXX només podia vendre-li el consum de XXX, amb conseqüència que era XXX que havia de suportar un excés d'estoc innecessari per la realització de les seves operacions i el finançament del cost del mateix, el tot sense marge per XXX puix venia a XXX al mateix preu que havia comprat.

A més a més, la Sra. P. va exposar que havia pogut valorar el benefici deixat de percebre per XXX pels descomptes abusius aplicats en les vendes a XXX, sia 54.518,51.-euros i com el Sr. O. havia traspassat el marge obtingut per XXX en vendes a tercers a favor de XXX en particular Exclusives Groop (22.163,40.-euros).

Finalment, ha posat de relleu com el Sr. O. havia autoritzat a que es paguin en els comptes bancaris de XXX rebuts corresponents a factures de

XXX, provocant uns costos bancaris superiors a la societat de la qual era director.

Quan va comparèixer, la Sra. P. va enumerar les principals irregularitats evidenciades pel seu treball que són :

- que les operacions vinculades entre les dues societats reflecteixen que XXX restava amb un marge zero i a més es carregava l'estoc que podia comportar que restés obsolet i a més es trobava subjecta a les compres efectuades per XXX a uns tercers,

- que unes vendes a un client específic, XXX, tot el marge de les vendes d'aquest client, a final d'any i per ordre del Sr. . va ser traspassat a favor de XXX deixant a XXX amb zero marge,

- que el Sr. O. va reconèixer per escrit que va estar cobrant uns mesos sense treballar ; que va retornar dits diners a XXX la qual ho va registrar al compte de pèrdues i guanys, tot i que posteriorment va demanar la devolució fent constar que es tractava d'un error, la qual cosa, segons la Sra. P. evidencia que el Sr. O. utilitzava documents per a finalitats no certes,

- que hi havia pagaments a personal sense declarar, i que qui autoritzava aquests pagaments era el Sr. O.

Si bé és en la seva qualitat d'administrador que va actuar formalment per la formalització dels contractes, les actuacions que acabem de descriure són incompatibles amb les seves obligacions de director assalariat i amb la deguda lleialtat i són perjudicials per la societat XXX.

Al respecte, no es pot minimitzar el fet tant greu que un proveïdor important com XXX en relació a la marca XXX decideixi resoldre un contracte per incompliment de les clàusules relatives a la distribució selectiva dels seus productes.

Malgrat l'afirmació del demandant, no existeixen en autes elements per considerar que tal resultat seria imputable al Sr. R. quan, al contrari, tot apunta que és imputable a la gestió del Sr. O.

En relació a l'argument que, donat la vinculació entre les societats i els socis, no tindria sentit considerar que el Sr. O. hauria volgut perjudicar a la societat XXX al benefici de la societat XXX, només cal recordar que es tracta de dues persones jurídiques distintes amb patrimoni i interessos propis.

De fet, a la diferència dels altres negocis del Sr. R., no és la Sra. E. qui porta la comptabilitat de la societat XXX puix el Sr. O. la va confiar a un altre comptable. Justament, en aquest ordre d'idees, i a títol d'exemple, dita Sra. E. ha manifestat que el 27-04-2016, dia on s'havia de celebrar la junta de XXX, el Sr. O. li va ordenar de transferir l'import de 45.000.-euros del

compte de XXX al de XXX però que s'hi va negar dient-li que tal operació era injustificada i deslleial (folis 193 i 664, posicions novena i desena).

Tot plegat, i sense necessitat d'estudiar més fets exposats en la carta, sí que aquestes actuacions són constitutives de la falta de l'article 104.2 ja que corresponen a uns actes de deslleialtat comesos amb intencionalitat, trencant la confiança recíproca que ha d'existir entre les parts en la relació laboral, i fent impossible mantenir vigent cap relació entre elles.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

V.- La desestimació del recurs comporta la imposició de les costes d'aquesta alçada a la part apel·lant vençuda.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la representació processal del Sr. J. L. O. M.contra la Sentència del Tribunal Unipersonal del Batlle de data 18-10-2018 que confirmem íntegrament, imposant al mateix les costes judicials de segona instància.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-